

במים והחרטום שלה הולך ומתרומם. החברה התרוצצו על הסיפון וניסו להציל פצועים. התחלתי לצעוק: "כלום לא קרה! הכל יהיה בסדר!" יותר מאשר להרגיע את האחרים רציתי להרגיע את עצמי.

אם אגיע למים —

אגיע הביתה!

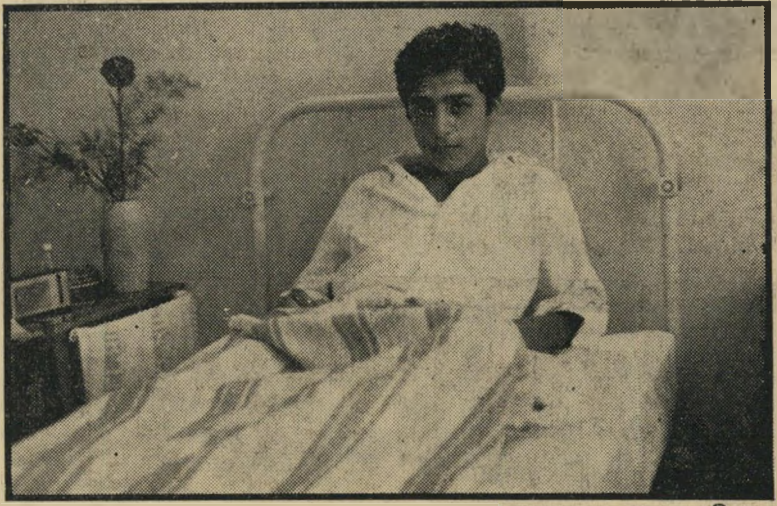
אניה לא בערה. היא רק היתה פגועה במרכזה. עמדת התותח והארור בה נהרסו לגמרי. הסיפון קרס. אי אפשר היה לעבור מהסיפון לחרטום. האנשים על הסיפונים החלו לפנות פצועים. אבל הכל נעשה בקור-רוח ובשלווה שהפליאה אותי. חלק מהפצועים ריכזו בירכתיים, שם טיפל בהם החובש הראשי פרדי. פצועים אחרים רוכזו בחרטום, שם טיפל בהם הרופא, סגן דובי. הלכתי לעזור לסגן דובי. חילקתי בקבוקי מיץ מהשקים לפצועים וניסחתי להם את חגורות ההצלה שלהם. אחר-כך סיניתי אותם למקום אחר, כדי שלא יתחלף קו מהחרטום הנטוי אל המים.

לאט לאט נאספו החברה הבריאים והסי תדרו על החרטום. התפקדנו לפי המחלקות לראות מי חסר. אותה שעה עוד לא ידענו שיש הרגבים בתוך האניה. המפקד, סגן אלוף יצחק, דיבר אלינו ברמקול מעל הג' שר. הוא קרא לנו לא להתאוש כיון שלא נראה לו עדיין שנצטרך לנטוש את האניה. "אם בכל זאת נצטרך לנטוש", אמר, "תש" תדלו לשחות בכיוון הירח, כדי שנצליח להתקבץ כולנו ולאחר האחד את השני". בינתיים ניתנה פקודה לזרוק כל דבר צף

לפני ההטבעה

קבוצת מלחים מצוות המשחתת אילת כפי שצולמה על רקע המשחתת זמן קצר לפני שטובעה ילידי המצרים. הראשון מימין הוא רבי"ט משה לוי, מחבר רשימה זו, שהיה מוכס על המשחתת.

אחרי

משה לוי, מחבר הרשימה, בעת שהותו בבית-החולים אסף הרופא, שם אושפז אחרי שניצול בעת הטבעת המשחתת אילת. הוא סבל מקרע במעיין, מהדף הטיל השלישי שפגע במים. אושפז למשך 13 יום. שהה שעות במים עד שחולץ.

רסיסים. כמה מהם פגעו בי, אך לא הרגשתי כל כאב. מסביב למקום טביעתה של האניה נוצרה מערבולת גדולה. הרגשתי שאני הולך ונסחף אל תוכה. אבל מישורו ששהה על ידי משך אותי החוצה. אחר כך הוא שחה לעזור לאחרים.

אולי בעצם אני

כבר מת...

תחילה לא הרגשתי את החלק חלק התחתון שלי נחתך מגופי. "אם נח" תכחי לשניים אני צריך להיות מת", אמרתי לעצמי. אחר-כך חשבתי אולי בעצם אני כבר מת. רציתי למשש את אברי גופי כדי לדעת מה קורה איתי. שלחתי את ידי לרגלי. הרגשתי אותם בידיים, אבל לא הרגשתי תי ברגלי את מגע הידיים. המשכתי למשש על פני רגלי כשאני חודר שכל רגע אתקל בסוף — במקום שנקטע. לתדהמתי גיליתי שיש שם.

ברגע זה החלטתי שעלי להילחם על חיי. התחלתי לשחות מרץ. מסביבי, במרחק של עשרות מטרים זה מזה, ראיתי אנשים. היתה כבר חשיכה גמורה, אבל לחלק מן חגורות ההצלה היו פנסים מהבהבים. בי

הימים הטובים

ארבעה ימים לפני הטביעה שהה צוות המשחתת בפיקוד בחוף אכזיב, פרס שקבל עבוד תחזוקת האונייה. בין המלחים המשתעשעים נראים שניים שניספו באסון: סמל יעקב ליפ ורבי"ט משה מזרחי.

למים, כדי שיהיה לנו במה להיאחז אחרי שנקפוז.

המפקד נראה שופע בטחון. הוא הודיע שצוות הכיבוי מתגבר על השריפה. הוכיחו לנו גם איך צריך לקפוז למים: לסתום את האף ולקפוז עם הרגליים ישר קדימה.

מה שקרה אז בדיוק עד שניתנה פקודת הנטישה אינו ברור לי עד היום. היה רצף כזה של תמונות ללא סדר ושיטה. לאט לאט החל החרטום להזדקף ולהזדקף במים והירכתיים שקעו. מישורו שילשל חבל. הש" תלשתי בחבל למטה, ניפחתי את חגורות ההצלה שלי והתחלתי לשחות.

היה כבר חושך. המים היו צוננים. הש"י ניים שלי נקשו זו בזו מרוב קור. אבל המים לא הבהילו אותי. להיפך: כשהייתי עוד על האניה חשבתי שאם אגיע למים אגיע הביתה. האניה לא היתה בטוחה — בכל רגע יכול היה לפגוע בה טיל נוסף. אבל המים נראו בטוחים.

שחיתי כעשרה מטר ואז התהפכתי על גבי. ידעתי שאסור לי לשחות על הבטן בגלל הרוף העלול להתחולל בכל רגע. הס"ת כלתי על האניה חשבתי שאם אגיע למים אור, עלתה לגובה רב ושקעה במים, כש-סידרה ארוכה של התפוצצויות ואש מלוח אותה. אני זוכר שכשהאניה התרוממה ברעש הגדול עוד היו עליה אנשים שקפצו ממנה. אחד מהם היה המפקד. עלינו משמים מטר של אחר-כך ירד עלינו משמים מטר של

הייתי כבר בערך שעה במים. פתאום שמעתי מישהו שר בתוך המים: "אנו נת" גבר!" התחלתי לקלל: מה פתאום הוא מצא לו זמן לשיד? אבל אזרי כמה רגעים שמעתי עוד אחד שר במים את אותו ה" שיר. לאט לאט, הצטרפו אחרים לשירה. מישהו, בכיוון אחר, התחיל לשיר את שארם אישיך. פתאום, לא יודע איך, שמעתי גם את עצמי לשיר. זאת היתה המקלה המזורה ביותר בעולם ששמעתי: אנשים שוחים בחושך בין הגלים, מבלי לדעת אם יצאו חיים מזה, ושרים ביחד "אנו נתגבר!"

בלעתי שמן

מחניק ומסריח

אט לאט נעשו המים לחורים וסמיי כים יותר. השמן שבקע מהאניה עלה על פני המים והגיע אלינו. זה היה מחניק ומסריח ומעורר בחילה. השמן סתם לי את הנחיריים והאוזניים והייתי מוכרח לנשום דרך הפה. בלעתי כמויות גדולות של שמן. הכנסתי אצבע לפה כדי להקיא, אבל זה לא הלך.

מעלינו התחילו לרחף הליקופטרים, אבל הם התחילו למשוח אנשים בשטח שהיה רחוק מאיתנו. כשהסתלקו, החל היאוש לתקוף אותי. חשבתי שלא ימצאו אותנו. פתאום ראיתי ממרחק לא רב קבוצת אנשים. התקרבת אליהם. היו שם כ-40 איש שהחזיקו בסירת גומי שהושלכה מן אחד המטוסים. גם המפקד היה שם. אני נזכר שהצתי אל פניו. הוא היה אכול דאגה. פתאום הוא נעשה זקן כזה בבת-אחת. אבל לא היתה בו הבעה של ייאוש. הוא לא הפסיק לעודד אותנו, הסביר לנו שעוד מעט יבואו הליקופטרים

שעוד מעט יבואו הליקופטרים. קופטרים. הם שילשלו חבלי הצלה והעלו את הפצועים למעלה. כשהגיע החבל אלי, הרגשתי פתאום שיש לי כוח להמשיך עוד ולהחזיק מעמד, והעברתי אותו לאחרים, שהיו פצועים.

לבסוף הגיעה למקום גם ספינה של חיל-הים. היא תימרנה ונעצרה במרחק של כ-100 מטרים מאיתנו. אבל לא היה לנו כוח לשחות אליה. גם כוחותי אפסו. היו גלים חזקים ורוח ואי-אפשר היה להתקרב אל הסירה. לקח לנו כ-20 רגע לשחות את חמשת המטרים עד הסירה. כשעליתי על סיפון הספינה, ראיתי גווייה מנוחת עליה, ללא רוח חיים. ניגשתי אליה והפכתי אותה. הרגשתי לא שקרה לי. זה היה חברי הטוב ביותר, אריה שחרץ.

חרי ששכחתי 13 יום בבית-חולים והייתי חודש בנופש, ירדתי אל רציף הנמל בחיפה, שם עגנה המשחתת יפו.

ידעתי דבר אחד: שאם לא אעלה עכשיו על אניה, רגלי לא תדרוך לעולם על סיפון אניה. כשהתחלתי לעלות בכבש, רעדו רגלי. אבל הכרחתי את עצמי לעלות. התחלתי לטייל באניה. היא היתה בדיוק כמו אילת שלנו. כל חפץ הוכיח לי משהו: כאן פגע הטיל, כאן שכב ריפין הפצוע, מכאן קפצנו למים... נכנסתי אל חדר המגורים. המלחים שהיו שם נעצו בי עניינים ושחקו. הם ידעו שאני ניצול אילת. מזל שהם היו שם. אם הם לא היו שם, יכול להיות שהייתי בוכה.

